

ЛЕДА МИЛЕВА САМА

chitanka.info

Трепка
весел слънчев
лъч,
скачат
рой врабчета,
гонят се
децата с глъч,
но сама е
Цвета.

Скучно ѝ
е у дома,
също и
на двора,
скучно е
да си сама —
ще
повика Дора.

— Дора,
Дора, вѣн ела
да
играем двете.
О,
честита ти
пола! —
се
провикна
Цвета.

—
Толкова
приятен цвят,
много ти
отива!

Колко мек и хубав плат,
колко си красива!

А да знаеш, по-напред
срещнах долу Кина,
тя с един велосипед
през площада мина.

Да, с велосипед, но стар —
сякаш от музея,
крив педал, олющен фар —
щях да се изсмея...

Хайде някаква игра
да играем вече!... —
Ала Дора се прибра —
нищичко не рече.

Трепка весел слънчев лъч,
скачат рой врабчета,
гонят се децата с глъч,
сам-сама е Цвета.

Скучно ѝ е у дома,
в близката градина,
скучно е да си сама —
ще повика Кина.

На звънеца бързо — зъ-ън! —
позвънява Цвета.
— Кина, Кина, хайде вън
да играем двете!

Имаш нов велосипед —
чуден е, сестрице!
С хубав, лъскав фар отпред,
с тънки, прави спици...

А да знаеш само, ах,
с тази наша Дора
щях да си умра от смях,
тъй — пред всички хора.

Сложила пола от плат
груб като коприва
и такъв ужасен цвят —
хич не ѝ отива!

Хайде някаква игра
да играем вече!... —
Но и Кина се прибра —
нищичко не рече.

Трепка весел слънчев лъч,
скачат рой врабчета.
А защо сред смях и глъч
все сама е Цвета?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.